

Vrtci ob 5.15?

V nenehni skrbi celotne družbene skupnosti za čim boljšo ureditev problema zaposlenih žena-mater in varstva njihovih otrok je bilo že veliko storjenega. Čut solidarnosti in enakopravnosti je bil najbolj viden v lanskoletnem referendumu, ko se je večina občanov mesta Ljubljane odločila za krajevni samopri-spevec.

Sredstva se zbirajo po programu. Gradnja vzgojno-varstvenih zavodov in šol je v polnem teku. Svečano otvarjamo nove vzgojno-varstvene zavode po zaslugu aktivnosti vseh dejavnikov, ki kakorkoli vplivajo na boljše potrebe zaposlenih mater na delovnih mestih.

Ob tem pa je ostalo nerešeno vprašanje, ki se z dobro voljo po našem mnenju da rešiti. Gre za delovni čas, ki je dogovoren v VVZ. Večina nas je zaposlenih v industriji in družbenih dejavnostih in imamo pričetek dela določen ob 6. uri.

Za rešitev tega problema predlagamo, da pristojni organi premislijo in najdejo rešitev za spremembno pričetka dela v VVZ. Tu bi namreč ta čas laže prilagodili potrebam žena in mater, kot pa v industriji in gospodarstvu. Konkretno predlagamo, da bi VVZ sprejemali majhne otroke pod strokovno vodstvo vsaj ob 5.15. S tem bi bilo vprašanje pravočasnega prihoda na delo ženam-materam manj problematično.

Marsikateri problem, ki je težji ali celo vezan na materialna vprašanja, je bil rešen, zato menimo, da je naš predlog za spremembno pričetka dela v VVZ vreden pozornosti in ustrezne rešitve.

Prizadete občanke

V deželi zlatih src

Tako je Belo krajino imenoval pokojni pisatelj Tone Seliškar. Prav tako ji tudi lahko rečemo vsi, ki so med vojno uživali njenogostoljubje in širokogrudnost. Slovenske partizane je prijazno sprejela, jih varno skrivala in hranila. Vsakdo, kdor jo je spoznal med vojno, nosi v svojem srcu najlepše spomine nanjo. Še danes smo ji pre malo hvaležni za ves njen prispevek med NOB in vse pre malo skrbmo zanj.

V soboto, 6. oktobra, je sprejela ta dežela nenevadne goste. Ne zgodil se pogosto, da jo kdo obišče. Njeni vinorodni griči so bili obiskani s soncem, skromna polja že na pol pospravljeni, grozdje že obrano, drevje pa še vedno obteženo s sadjem.

Ti gostje so bili naši Šiškarji, krajevni organizacijski ZB M. Majcen in H. Smrekar. Predno so se pripeljali do Črnomlja, so obiskali in se poklonili padlim pri spomeniku v Žužemberku. Potem so svojo pot nadaljevali do Baze 20 in še enkrat podživiljali dogodek. Tam jih je sprejel Lojze Murn in jim v svojem pripovedovanju odkril še marsikatero podrobnost, ki doslej članom ekskurzije še ni bila znana. Svoje spomine sta pripovedovala tudi tovariša Jože Slapničar in Slavko Krušnik, saj sta med vojno delovala prav na tem področju. Njima se je med vožnjo proti Semiču pridružil še Jože Povh, ki je v živahinem opisu seznanil prisotne, kako je njegova družina so delovala s partizansko vojsko.

Dva avtobusa s potniki sta drvela dalje mimo Semiča in Črnomlja. Končni cilj ekskurzije so bile Lokve. Ta majhni kraj hrani v svoji preteklosti globoko bolečino. Tu se je namreč smrtno ponesrečil takratni komandant slovenske partizanske vojske Franc Rozman — Stane.

Vsi so se zgrnili okrog lepo urejenega spomenika. Prekrasen venec rdečih nageljnov so položili nanj in nemo zrli v kamen, ki je seval vroče prošnje in besede: »Ne oskrnite naših idealov!«

Jožica Zoroja

Komemoracija na Jamniku

V SREDO, 17. 10., je petintrideset predstavnikov razrednih skupnosti II. osnovne šole Alojz Kebe iz Šentvida odšlo pod vodstvom mentorjev Ivice Ogrin in Staneta Jesenovca na pohod k spomeniku naravnega heroja Alojza Kebeta-Štefana na Jamnik nad Kropo. V Lipnici se nam je pridružilo petnajst učencev osnovne šole Stane Žagar.

Da smo bolje spoznali okolje, v katerem se je boril Kebe in soborci in kjer je bil zadet 16. 10. 1942. leta, smo pot od Krope do Jamnika in obratno prehodili peš, v veliko zadovoljstvo vseh prisotnih.

Pri spomeniku je mentor pionirske organizacije spregovoril o življenjski poti Alojza Kebeta, ravnatelj lipniške osnovne šole pa je orisal boje gorenjskih partizanov na tem področju. Učenci obeh šol smo z recitacijami in šopkom cvetja, ki smo ga položili k spomeniku, počastili spomin tega naravnega heroja, po katerem se imenuje naša šola.

V krajšem pogovoru po zaključeni slovesnosti smo se domenili, da bi organizirali prihodnje leto, ko bo 32-letnica Štefanove smrti, enodnevni pohod po njegovi življenjski poti.

Matjaž Fužir

UKLENJENI STOLP

Ce vas pot zanes do razglednega stolpa na Rašici, boste nemalo presenečeni, saj dostop nanj ni mogoč, ker je »uklenjen« z verigo. Mnogi obiskovalci zaman sprašujejo, kaj je s stolgom, ki je posvečen junaškemu Kamniškemu bataljonu?

V krajevni organizaciji Zveze borcev Gameljne-Rašica smo zvedeli, da je napaka v jekleni konstrukciji in da so stolp po ogledu posebne komisije v februarju letos moralno »zapreti«. Obenem so obvestili vse pristojne forume ter zahtevali čimprejšnjo odpravo napake. Zal, do sedaj še niso dobili nobenega odgovora.

Razgledni stolp pa sameva, sameva... Toda, nekdo je vendarle odgovoren za spomenike NOB! Ali ne?

Živali niso igrače!

Vse več je psov in mačk, ki so brez gospodarjev in si iščejo hrano vsepovsod. Mnoge živali se prestradane klatijo tudi pozimi in prezeble poginjajo. Od kod pravzaprav prihajo takšne živali brez gospodarjev?

Mnogi starši prinašajo svojim otrokom mla-de pse ali mačke, da se z njimi igrajo. Seveda morajo te živali prenašati vsa mučenja, dokler vsaj nekaj ne odrastejo. Tedaj pa, popolno-ma razumljivo, pokažejo zobe in kremlje.

Kar precej časa mora lastnik posvetiti vzgoji živali, da jo nauči discipline in čistoče. Skratka, na vse to ob nakupu živali nihče ne pomisli.

Po vsem ravnanju lahko sklepamo, da MORALNA ŽIVAL NA CESTO, KAMOR HOCE, če ni več vlijudna in prijazna. Nekateri sami OB-RACUNAJO Z NJIMI na najbolj nečloveške načine.

Kadarkoli si nabavimo žival, moramo temeljito premisliti, če jo bomo lahko vzgojili in hranili. Predvsem pa ne bodimo prepričani, da so živali le za igrače otrokom! Mar ni žival

del vsega živega, del življenja in zato vredna človekove skrbi.

Ker so nekatere živali izgubljene in imajo na ovratnicah raznovrstne oznake ali številke, POSKUSIMO JIH VRNITI LASTNIKU! Saj že na pogled vemo, KATERA ŽIVAL JE BILA OSKRBOVANA IN UREJENA! Žal so ponekod, ob raznih barakah in neurejenih lopah PRIKLENJENI TUDI PSI BOLJSE PASME. Najbrž niso pri pravem lastniku, ker bi gotovo znali ceniti njihovo vrednost.

Posvetujmo se z društvom za varstvo živali v Ljubljani, Trubarjeva 16, skupaj bomo našli ZAPUŠCENIM ŽIVALIM NOVE GOSPODARJE, da se ne bodo klatile in ogrožale s tem svojega in našega zdravja.

Boštjan Novšak

Kdo nas zastruplja?

ČESTO se vprašujemo: ČEMU NA VSAKEM KORAKU LJUBLJANČANI TAKO NEPRI-ZADETO IN NESMISELNO ONESNAŽUJE-JO ZRAK? In vendar ostajamo le z odprtimi vprašanji. S čim vsem se ukvarjajo nekatere gospodarske organizacije na področju naše ali sosednjih ljubljanskih občin!

Največkrat botruje smrad malomarnost posameznih zaposlenih, ki v svoji nevednosti ali neodgovornosti počenjajo vsemogoče. Pri tem so seveda raznovrstna kurjenja ena največjih nadlog, s katero se HOČEŠ NOČEŠ ZA-STRUPLJAJO NAŠI MEŠCANI! V zimskem času, ko že zdavnaj presegamo mejo škodljivih strupenih plinov v ozračju, so PRAV VSA SEZIGANJA ODPADKOV IN DRUGE NAVLAKE VREDNA GRAJE IN KAZNOVANJA! Da, s takim početjem tudi poleti ne prekinejo ne zasebniki — malomarni meščani — in tudi ne gospodarske organizacije. Tako torek ZAZIVIVO ZAZIGALNE DEJAVNOSTI V MEGLENIH JUTRIH ALI KO SE SPUTI PRVI MRAK IN Z NJIM ZNAMENITA LJUBLJANSKA MEGLA! Neznosen smrad se razširja, ko obvisi megla, napolnjena s plini, ki lebdijo nad prebivalstvom in počasi pronica v organizme. Ob meji šišenske občine je kar cela kopica PROIZVAJALCEV SMRADU! Ne le plini in saje, ki v obliki večjih ali manjših krpic redno prihajajo iz ljubljanskih mlekarn, Tovarna kovinske galerterije, Plinarna in Litostroj razširjajo daleč okrog, preko vsega dne obopen smrad. Zažiganje smeti in druge navlake sicer res prinese gospodarskim organizacijam prenekateri prihranek, A VENDAR TUDI ZDRAVJE BLIŽNJIH PRE-BIVALCEV NEKAJ VELJA, MAR NE?!

Le z nekoliko dobre volje in nasveti strokovnjakov bo nam vsem življenje vsaj nekaj pribjetnejše.

B. N.

Smola

Ena od udeleženih izleta, ki ga je organiziral občinski odbor RK, je bila videti precej zagrenjena, čez čas pa spet čisto »normalna«. Pa so jo vprašali, kaj ji je in je res priznala, da še sama ne ve, ali naj bo vesela ali žalostna. »Kupila sem si novo lasuljo«, je pokazala na lepo baroko in vsi so ji zatrjevali, da ji zradi tega res ni treba biti slabe volje.

»Že, že, toda kaj, ko sem pozabila doma zobno protezo«, se je nakremžila nazaj. Smola pa faka, kaj?